

REGISSEUR MICHEL SLUYSMANS OVER 'IK BLIJF BIJ JE':

"Een indringend, pijnlijk en persoonlijk verhaal, vanuit een verlicht hier en nu"

Was het niet onlangs nog in het nieuws; het toenemende aantal jongeren dat kampt met suïcidale neigingen, het aantal depressies dat nog nooit zo hoog is geweest? Cijfers die er niet om liegen en duidelijk maken dat thema's als kindermishandeling, depressie en racisme daadwerkelijk nog aan de orde van de dag zijn. Dit, in combinatie met het persoonlijke verhaal van acteur en schrijver Abbie Chalgoum - dat deze thema's wel heel nauw raakt - was voor regisseur Michel Sluysmans reden genoeg om met het verhaal van Abbie aan de slag te gaan. Maar dan wel op zijn manier, in de meest pure vorm. Het resultaat? Een toneelmonoloog van *Ik blijf bij je* met Abbie die in een *one man show* zijn verhaal op indringende wijze deelt met het publiek.

Net als velen uit Abbies omgeving, wist ook Michel niets van die zwarte kant en de depressies die het leven van de ogenschijnlijk succesvolle en sociaal actieve auteur en acteur uit Venlo in zijn greep hielden. Tot zijn boek vorig jaar verscheen en Michel in een radio-interview met Abbie hoorde hoe hij openlijk en op indringende wijze sprak over zijn jeugd en de tragedies die zich hadden afgespeeld. Michel: "Abbie en ik hebben in het verleden verschillende keren samengewerkt op het toneel en in de film, maar ik had geen idee dat dit speelde. Door zijn boek kwamen we uiteindelijk weer met elkaar in contact. Abbie liep toen al met het idee om zijn verhaal in theatervorm te delen, om zo een groter publiek te kunnen bereiken. Het script dat er lag, vond ik minder passend. Ik ben met een voorstel gekomen om een nieuwe bewerking te maken. Terug naar de basis met Abbies boek *Ik blijf bij je* als bron."

Meeste eerlijke manier

En dus ook: met alleen Abbie op het toneel. Michel: "Zonder tegenspelers, want dat is de meest eerlijke manier die er is. In mijn ogen doet dat veel meer recht aan zijn verhaal dan wanneer het nagespeeld wordt door andere acteurs. Dat hij nu degene is die zelf zijn eigen levensverhaal vertelt, dat maakt de impact vele malen groter." Dat betekent dus ook dat Michel een stuk moet regisseren waarin de acteur ook de persoon is die zijn eigen leven speelt. Hoe is dat? "Dat is zeker even spannend, maar wederzijds vertrouwen is daarbij een belangrijk sleutelwoord. Ik ben me bewust dat het zijn verhaal is en het over zijn leven gaat. Daar ga ik zorgvuldig mee om. Op zijn beurt vertrouwt Abbie op mijn expertise om hier een mooi theaterstuk van te maken. Dat we het verhaal ook zo goed mogelijk vertellen, met het juiste, geluid, licht, decor, vorm en script."

Verlicht hier en nu

Voor die vorm maakt Michel nog de vergelijking met een cabaretier die op het podium staat en zijn publiek aanspreekt en erbij betreft. "Dat is wat Abbie ook doet. Hij zoekt de interactie op met het publiek en deelt cijfers en feiten over thematieken die in het stuk schuilen als depressie, racisme, mishandeling en verslaving. Dat maakt het tot een heel toegankelijke vertelling." En dat alles vanuit een 'verlicht hier en nu'. Volgens Michel een heel belangrijk element van het stuk. "Want het gaat nu goed met Abbie. Hij vertelt zijn verhaal op een moment dat hij zijn leven weer helemaal op de rit heeft. Dus het is niet zo

dat er een lijdende man op het podium staat. Juist niet. Er staat een trotse overwinnaar, die veel heeft meegemaakt, die heeft leren praten en nu zijn verhaal vertelt. Hij laat zien dat er hoop is en maakt zijn publiek bewust van het feit dat er ook in hun omgeving Abbies rondlopen die te maken hebben met deze thema's. Die op zoek zijn naar zichzelf en daarbij niet de hulp krijgen die ze verdienen."

Worden wie je bent

Het is dan ook die zoektocht naar jezelf waar de focus op ligt in het stuk. Michel: "Ik heb het script gebouwd rondom een zin van de filosoof Nietzsche: '*Werde der du bist*', worden wie je bent. Volgens de regisseur is dat sowieso al een levenslange zoektocht voor ons allemaal. Maar wanneer je opgroeit tussen twee culturen en je thuis altijd faalt omdat je meedoet met de wereld buiten, maar in die wereld ook weer faalt omdat hij altijd wordt gezien als de Marokkaan, dan is dat heel ingewikkeld. Daarmee gaat het stuk ook heel erg over verborgen racisme en bewustwording daarvan. Michel: "Door dit verhaal te vertellen, vallen je de schellen van de ogen. Abbies leven hing op een gegeven moment van leugens aan elkaar, maar niemand die het zag. Dus als we verder kijken, achter de voordeur of gordijnen, hoe gaat het dan echt met je buurman? Precies die bewustwording, dat ook in jouw omgeving mensen rondlopen met grote problemen, bij wie je dat in eerste instantie misschien niet ziet."